

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 13769/15
Željko GREGAČEVIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 5. listopada 2021.
u vijeću u sastavu:

Péter Paczolay, *predsjednik*,
Ksenija Turković,
Krzysztof Wojtyczek,
Alena Poláčková,
Raffaele Sabato,
Lorraine Schembri Orland,
Ioannis Ktistakis, *suci*,
i Renata Degener, *tajnica Odjela*,
uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 13. ožujka 2015.
godine,
uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na
očitovanje koji je dostavio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Željko Gregačević, hrvatski je državljanin, rođen je 1974. godine i živi u Čepinu. Podnositelja zahtjeva pred Sudom je zastupao g. P. Sabolić, odvjetnik iz Osijeka.
2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.
3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

A. Zahtjev br. 58331/09 i presuda Suda od 10. srpnja 2012.

4. Dana 10. srpnja 2012. godine u predmetu *Gregačević protiv Hrvatske*, br. 58331/09, Sud je utvrdio da je u kaznenom postupku koji se vodio protiv podnositelja zahtjeva pred Općinskim sudom u Osijeku došlo do povrede članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (b) Konvencije jer podnositelju nije dano odgovarajuće vrijeme i mogućnost za pripremu svoje obrane (vidi *Gregačević protiv Hrvatske*, br. 58331/09, stavci 49. – 58., 10. srpnja 2012.). Istoga dana podnositelj je obaviješten o presudi dopisom Suda.

5. Ta je presuda postala konačna 10. listopada 2012. godine. Podnositelj je o toj činjenici obaviješten dopisom Suda od 16. listopada 2012., koji je primio poštom 22. listopada 2012. godine.

B. Postupak pred Odborom ministara radi izvršenja presude od 10. srpnja 2012.

6. Dana 22. travnja 2013. i 25. rujna 2020., Vlada Republike Hrvatske podnijela je Odboru ministara akcijski plan za izvršenje gore navedene presude Suda. Navela je da je podnositelj zahtjeva na temelju presude Suda zatražio obnovu kaznenog postupka i da su kazneni sudovi njegov zahtjev proglašili nedopuštenim kao nepravodoban (vidi stavke 8. – 21. ove odluke). U pogledu općih mjera, Vlada je navela da je kao odgovor na utvrđenja Suda, Ustavni sud uskladio svoju praksu s mjerodavnim standardima Konvencije kako bi se osiguralo da su prava obrane zaštićena na domaćoj razini u sličnim predmetima.

7. U vrijeme donošenja ove odluke postupak nadzora nad izvršenjem presude Suda od 10. srpnja 2012. godine još uvijek je bio u tijeku pred Odborom ministara.

C. Zahtjev podnositelja zahtjeva za obnovu postupka

8. Dana 12. studenoga 2012. godine podnositelj zahtjeva podnio je putem svojeg odvjetnika zahtjev za obnovu postupka na temelju presude Suda od 10. srpnja 2012. (vidi stavak 4. ove odluke). Pozvao se na članak 502. Zakona o kaznenom postupku iz 2008. (vidi stavak 25. ove odluke).

9. Rješenjem od 18. siječnja 2013. godine Općinski sud u Osijeku proglašio je podnositeljev zahtjev nedopuštenim uz obrazloženje da je presuda Suda postala konačna 10. listopada 2012. godine, a on je svoj zahtjev za obnovu postupka podnio 12. studenoga 2012. godine, odnosno izvan zakonskog roka od 30 dana propisanog člankom 502. stavkom 3. Zakona o kaznenom postupku iz 2008., kako je izmijenjen Zakonom o izmjenama i dopunama iz 2011. (vidi stavke 5, 8. i 25. ove odluke).

10. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu. Prvenstveno je tvrdio, pozivajući se na članak 574. Zakona o kaznenom postupku iz 2008. (vidi stavak 27. ove

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

odluke) da je u njegovu predmetu trebalo primijeniti *mutatis mutandis* Zakon o kaznenom postupku iz 1997., uključujući pravila o obnovi postupka (vidi stavak 23. ove odluke) jer se prvobitni postupak vodio na temelju tog Zakona. Prema njegovu mišljenju, primjena *mutatis mutandis* Zakona iz 1997. značila bi primjenu pravila koja su bila blaža za optuženika, pri čemu se podrazumijeva da Zakonom iz 1997. nisu bili propisani nikakvi rokovi za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka (vidi stavak 23. ove odluke).

11. Dana 22. ožujka 2013. godine Županijski sud u Osijeku odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i potvrđio je rješenje Općinskog suda od 18. siječnja 2013. (vidi stavke 9. – 10. ove odluke). Taj je sud smatrao da je kombinirana primjena Zakona o kaznenom postupku iz 1997. i 2008. koju je zagovarao podnositelj zahtjeva (vidi stavak 10. ove odluke) pravno neprihvatljiva i teško razumljiva, da je Zakon iz 2008. primjenjiv na njegov zahtjev za obnovu postupka i da ga je Općinski sud ispravno primijenio kada je zaključio da je njegov zahtjev nepravodoban.

12. Podnositelj zahtjeva zatim je osporio ta rješenja (vidi stavke 9. i 11. ove odluke) podnošenjem ustavne tužbe Ustavnom судu Republike Hrvatske. Pozivajući se, *inter alia*, na članak 6. stavak 1. i članak 13. Konvencije u biti je ponovio svoje žalbene navode u pogledu kombinirane primjene Zakona o kaznenom postupku iz 1997. i 2008. (vidi stavak 10. ove odluke).

13. Odlukom i rješenjem od 18. veljače 2014. godine, pozivajući se na svoju raniju odluku u sličnom predmetu, Ustavni je sud (a) proglašio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva nedopuštenom u mjeri u kojoj je bila utemeljena na članku 6. stavku 1. Konvencije i (b) utvrdio povredu članka 13. Konvencije, ukinuo sporna rješenja kaznenih sudova (vidi stavke 9. i 11. ove odluke) i vratio predmet na ponovni postupak.

14. Konkretno, Ustavni je sud ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva proglašio djelomično nedopuštenom smatrajući da članak 6. stavak 1. Konvencije nije primjenjiv na postupak koji se pokreće podnošenjem zahtjeva za obnovu postupka. Istovremeno je utvrdio povredu članka 13. Konvencije jer je smatrao da zahtjev za obnovu postupka nije bio djelotvorno pravno sredstvo u predmetu podnositelja zahtjeva s obzirom na to da kazneni sudovi:

– nisu podrobno obrazložili svoja utvrđenja da su mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku iz 2008., uključujući zakonski rok od 30 dana, bile primjenjive na podnositeljev zahtjev za obnovu postupka (vidi stavke 9. i 11. ove odluke);

– nisu utvrdili kojeg je datuma podnositelj zahtjeva bio obaviješten odnosno kojeg je datuma saznao da je presuda Suda, na kojoj je temeljio svoj zahtjev, postala konačna.

15. U skladu s time Ustavni je sud kaznenim sudovima naložio da ponovno ispita pravodobnost podnositeljeva zahtjeva za obnovu postupka, uvažavajući utvrđenja Ustavnog suda.

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

16. U novom je postupku Općinski sud u Osijeku utvrdio da je podnositelj zahtjeva informaciju da je presuda postala konačna primio od Suda dana 22. listopada 2012. godine (vidi stavak 5. ove odluke).

17. Ipak, rješenjem od 3. travnja 2014. Općinski je sud opet proglašio podnositeljev zahtjev za obnovu postupka nedopushtenim. Opet je smatrao da se rok od 30 dana treba računati od dana kada je presuda Suda postala konačna, odnosno od 10. listopada 2012. godine (vidi stavak 5. ove odluke). S obzirom na to da je zahtjev za obnovu postupka podnesen 12. studenoga 2012. (vidi stavak 8. ove odluke), isti nije podnesen pravodobno. Sud je dodao da je, s obzirom na to da je podnositelj 22. listopada 2012. obaviješten da je presuda Suda postala konačna (vidi stavke 5. i 16. ove odluke), a predmetni je rok istekao 9. studenoga 2012., podnositelj očigledno imao dovoljno vremena da podnese svoj zahtjev. Nisu navedeni razlozi zbog kojih je taj sud smatrao da je Zakon o kaznenom postupku iz 2008. (vidi stavak 25. ove odluke) primjenjiv na zahtjev podnositelja zahtjeva.

18. Podnositelj zahtjeva ponovno je podnio žalbu. Ovoga je puta tvrdio samo da je relevantni datum početka računanja zakonskog roka od 30 dana za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka bio dan kada je obaviješten da je presuda Suda od 10. srpnja 2012. postala konačna, odnosno 22. listopada 2012. (vidi stavak 5. ove odluke). Zauzevši drugačije mišljenje, Općinski je sud zanemario odluku Ustavnog suda (vidi stavke 13. – 15 ove odluke).

19. Rješenjem od 13. lipnja 2014. Županijski sud u Osijeku odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i potvrdio je prvostupansko rješenje (vidi stavke 17. – 18. ove odluke). Prihvatio je razloge Općinskog suda i odbio je tvrdnju podnositelja zahtjeva da nije imao dovoljno vremena pripremiti zahtjev za obnovu postupka jer je bilo potrebno odvojiti određeno vrijeme za prijevod presude Suda.

20. Podnositelj zahtjeva potom je podnio ustavnu tužbu. U biti je ponovio svoje žalbene navode (vidi stavak 18. ove odluke) i ponovno se pozvao, *inter alia*, na članak 6. stavak 1. i članak 13. Konvencije.

21. Rješenjem od 13. studenoga 2014. godine Ustavni je sud proglašio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva nedopushtenom. Utvrdio je da njome nije otvoreno nikakvo ustavnopravno pitanje i nije naveo nikakve daljnje razloge. Rješenje je dostavljeno punomoćniku podnositelja zahtjeva 19. studenoga 2014.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR

A. Domaće pravo

1. Opće napomene

22. Na temelju hrvatskog Zakona o kaznenom postupku, pravna sredstva klasificirana su kao redovna ili izvanredna ovisno o tome mogu li se podnijeti protiv presuda ili odluka koje su stekle snagu *res judicata*. Žalba je jedino redovno pravno sredstvo. Izvanredna pravna sredstva su (a) zahtjev za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude (koji je istovjetan reviziji ili kasacijskoj žalbi u drugim jurisdikcijama, vidi *Marešti protiv Hrvatske*, br. 55759/07, stavci 21. – 28., 25. lipnja 2009.), (b) zahtjev za zaštitu zakonitosti (pravno sredstvo koje može podnijeti jedino Glavni državni odvjetnik) i (c) zahtjev za obnovu postupka.

2. Zakon o kaznenom postupku iz 1997.

23. Mjerodavna odredba Zakona o kaznenom postupku iz 1997. (Narodne novine br. 110/97, s dalnjim izmjenama i dopunama), koja je bila na snazi od 1. siječnja 1998. do 31. prosinca 2008., glasi kako slijedi:

Članak 413.

„Odredbe ... o obnovi kaznenog postupka će se uporabiti i u slučaju kada je podnesen zahtjev za izmjenu pravomoćne sudske odluke na temelju ... odluke Europskog suda za ljudska prava koja se odnosi na neki razlog za obnovu kaznenog postupka ili izvanredno preispitivanje pravomoćne presude.“

24. Tim Zakonom nije bio propisan rok za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka na temelju presude Suda niti općeniti rok za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka. Međutim, utvrđeni su određeni rokovi ovisno o konkretnim razlozima za obnovu postupka.

3. Zakon o kaznenom postupku iz 2008.

(a) Odredbe kojima se uređuje obnova postupka

25. Mjerodavna odredba Zakona o kaznenom postupku iz 2008. kojom se uređuje obnova kaznenog postupka na temelju presude Suda (Narodne novine br. 152/08, s dalnjim izmjenama i dopunama), koja je bila na snazi u relevantno vrijeme (odnosno koja je izmijenjena Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o kaznenom postupku iz 2011. koji je stupio na snagu 21. srpnja 2011.), glasi kako slijedi:

Članak 502.

“...

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

(2) Odredbe o obnovi kaznenog postupka će se primijeniti i u slučaju kada je podnesen zahtjev za izmjenu pravomoćne sudske odluke na temelju konačne presude Europskog suda za ljudska prava kojom je u odnosu na okriviljenika utvrđena povreda prava i sloboda iz Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

(3) Zahtjev za obnovom postupka na temelju konačne presude Europskog suda za ljudska prava može se podnijeti u roku od trideset dana od datuma konačnosti presude Europskog suda za ljudska prava..”

26. Ostale mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku iz 2008. koje uređuju obnovu kaznenog postupka glase kako slijedi:

Članak 501.

„(1) Kazneni postupak završen pravomoćnom presudom može se obnoviti u korist osuđenika ... ako:

1) se dokaže da je presuda utemeljena na lažnoj ispravi, snimci ili lažnom iskazu svjedoka, vještaka ili tumača,

2) se dokaže da je do presude došlo zbog kaznenog djela državnog odvjetnika, suca, suca porotnika, istražitelja ili druge osobe koja je obavljala dokazne radnje,

3) se iznesu nove činjenice ili se podnesu novi dokazi koji su sami za sebe ili u svezi s prijašnjim dokazima prikladni da prouzroče oslobođenje osobe koja je bila osuđena ili njezinu osudu po blažem kaznenom zakonu,

4) je osoba za isto djelo više puta osuđena ili ako je više osoba osuđeno zbog istog djela koje je mogla počiniti samo jedna osoba ili neke od njih,

5) se u slučaju osude za produljeno kazneno djelo ili za drugo kazneno djelo koje na temelju zakona obuhvaća više istovrsnih radnji iznesu nove činjenice ili podnesu novi dokazi koji pokazuju da osuđenik nije učinio radnju koja je obuhvaćena djelom iz osude, a postojanje tih činjenica moglo bi bitno utjecati na odmjeravanje kazne.

(2) ...”

Članak 505.

„(1) O zahtjevu za obnovu kaznenog postupka odlučuje vijeće suda koji je u prijašnjem postupku sudio u prvom stupnju.“

Članak 506.

„(1) Sud će rješenjem zahtjev odbaciti ako na temelju samog zahtjeva i spisa prijašnjeg postupka utvrdi da je zahtjev podnijela neovlaštena osoba, ili da nema zakonskih uvjeta za obnovu postupka, ili da su činjenice i dokazi na kojima se zahtjev temelji već bili izneseni u prijašnjem zahtjevu za obnovu postupka koji je odbijen pravomoćnim rješenjem suda, ili da činjenice i dokazi očito nisu prikladni da se na temelju njih dopusti obnova, [ili ako zahtjev nije dovoljno potkrijepljen].

(2) Ako sud ne odbaci zahtjev, dostaviti će prijepis zahtjeva protivnoj stranci, koja ima pravo u roku od osam dana odgovoriti na zahtjev. Kad суду stigne odgovor na zahtjev ili kad protekne rok za davanje odgovora, predsjednik vijeća će sam ili preko suca istrage izvidjeti činjenice i pribaviti dokaze na koje se poziva u zahtjevu i u odgovoru na zahtjev.

(3) ... kad su u pitanju kaznena djela za koja se progoni po službenoj dužnosti, predsjednik vijeća odredit će da se spisi pošalju državnom odvjetniku, koji će bez odgode vratiti spise sa svojim mišljenjem.“

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

Članak 507.

„(1) Kad državni odvjetnik vrati spise, sud će, ako ne odredi da se izvidi dopune, na temelju rezultata izvida, zahtjev prihvati i dopustiti obnovu kaznenog postupka ili će zahtjev odbiti ako novi dokazi nisu prikladni da dovedu do obnove kaznenog postupka.

...

(3) U rješenju kojim se dopušta obnova kaznenog postupka sud će odlučiti da se odmah odredi nova rasprava ili da se stvar vrati u postupak optuživanja.“

...

Članak 508.

„(1) Za novi postupak koji se vodi na temelju rješenja kojim je dopuštena obnova kaznenog postupka važe iste materijalnopravne odredbe kao i za prvi postupak, osim odredaba o zastari. U novom postupku sud nije vezan za rješenja donesena u prijašnjem postupku.

...

(5) Kad sud u novom postupku doneše presudu, izreći će da se prijašnja presuda djelomično ili u cijelosti stavlja izvan snage ili da se ostavlja na snazi. ...“

(b) Prijelazne odredbe

27. Mjerodavna prijelazna odredba Zakona o kaznenom postupku iz 2008. glasi kako slijedi:

Članak 574.

„...

(2) Ako je do stupanja na snagu ovog Zakona donesena kakva odluka protiv koje je po odredbama [tada važećeg] zakona ... dopušten pravni lijek ..., u postupku [povodom tog pravnog lijeka] primjenit će se odredbe zakona po kojem je donesena odluka, osim ako ovim Zakonom nije drukčije propisano.

(3) Odredbe članka 497. – 508. ovog Zakona na odgovarajući način će se primjenjivati i u postupcima povodom zahtjeva za obnovu kaznenog postupka podnesenima po odredbama [prethodnog] Zakona o kaznenom postupku ...”

B. Poredbeno pravo

28. Usporedna studija o zakonodavstvu i praksi u četrdeset tri države članice Vijeća Europe provedena 2016. godine za potrebe predmeta Velikog vijeća *Moreira Ferreira protiv Portugala* (br. 2) ([VV], br. 19867/12, stavak 46., 11. srpnja 2017.) pokazala je da se rok za podnošenje zahtjeva za preispitivanje ili obnovu postupka na temelju presude Suda razlikuje od države do države. U nekim državama vrijeme počinje teći od dana kada je presuda Suda postala konačna: 90 dana u Švicarskoj; 6 mjeseci u Belgiji, Češkoj Republici, Litvi i Monaku; i 1 godina u Španjolskoj. U drugim se državama rok računa od datuma presude Suda ili njezine objave: 3 mjeseca u Rumunjskoj; 6 mjeseci u Estoniji; 1 godina u Francuskoj i Republici

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

Moldaviji. Konačno, u brojnim se državama rok računa od dana kada je podnositelj zahtjeva obaviješten o presudi Suda ili je za nju saznao: 3 mjeseca u Andori, Armeniji, Nizozemskoj, Srbiji i Ukrajini; i 1 godina u Turskoj.

29. U drugoj skupini država članica ne postoji rok za podnošenje takvog zahtjeva (Austrija, Bosna i Hercegovina, Grčka, Mađarska, Italija, Latvija, Luksemburg, Sjeverna Makedonija, Norveška, Poljska, Ruska Federacija i Slovačka).

PRIGOVORI

30. Podnositelj zahtjeva prigovorio je, na temelju članka 6. stavka 1., članka 13. i članka 46. stavka 1. Konvencije, rješenjima kojima su domaći sudovi proglašili nedopuštenim njegov zahtjev za obnovu postupka na temelju konačne presude Suda.

PRAVO

31. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da su način na koji su domaći sudovi računali mjerodavni zakonski rok u njegovu predmetu i posljedična odluka da se njegov zahtjev za obnovu postupka na temelju konačne presude Suda proglaši nedopuštenim kao nepravodoban doveli do povrede njegova prava na poštenu suđenje zajamčenog člankom 6. stavkom 1. i prava na djelotvorno pravno sredstvo zajamčenog člankom 13. Konvencije. Mjerodavni dijelovi tih članaka glase kako slijedi:

Članak 6. (pravo na poštenu suđenje)

„1. ... u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da ... sud pravično, ... ispita njegov slučaj.“

Članak 13. (pravo na djelotvoran pravni lijek)

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijedene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.

32. U svojem odgovoru od 14. listopada 2015. na Vladino očitovanje podnositelj je prvi put prigovorio da su rješenja kojima su domaći sudovi proglašili nedopuštenim njegov zahtjev za obnovu postupka dovela i do povrede članka 46. stavka 1. Konvencije. Mjerodavni dio tog članka glasi kako slijedi:

„1. Visoke se ugovorne stranke obvezuju da će se podvrgnuti konačnoj presudi Suda u svakom sporu u kojem su stranke.

2. Konačna presuda Suda dostavlja se Odboru ministara, koji nadzire njezino izvršenje.“

A. Tvrđnje stranaka

1. Vlada

33. Vlada je tvrdila da prigovor podnositelja zahtjeva na temelju članka 6. stavka 1. nije spojiv *ratione materiae* s odredbama Konvencije i da je u svakom slučaju očigledno neosnovan.

34. U mjeri u kojoj je podnositelj zahtjeva prigovorio da je odbijanje domaćih sudova da obnove kazneni postupak protiv njega predstavljalo povredu članka 6. Konvencije, Vlada je, pozivajući se na predmet *Bochan protiv Ukrajine* (br. 2) ([VV], br. 22251/08, stavak 42., ECHR 2015), tvrdila da se predmetni članak ne primjenjuje na postupke koji se odnose na neuspješan zahtjev za obnovu postupka jer takvi postupci obično ne uključuju utvrđivanje „prava i obveza građanske naravi” ili podizanje „optužnice za kazneno djelo”. Članak 6. Konvencije isto se tako ne primjenjuje na postupke koji se pokreću podnošenjem zahtjeva za obnovu postupka na temelju presude Suda (Vlada se pozvala na predmet *Öcalan protiv Turske* (odl.), br. 5980/07, 6. srpnja 2010.).

35. Jedine su iznimke predmeti u kojima odlučivanje o zahtjevima za obnovu postupka zapravo podrazumijeva ponovno ispitivanje osnovanosti predmeta. To nije bio slučaj u ovom predmetu jer je podnositeljev zahtjev za obnovu postupka proglašen nedopuštenim zbog toga što nije podnesen u zakonskom roku (vidi stavke 17. i 19. ove odluke).

36. U mjeri u kojoj je podnositelj zahtjeva prigovorio da je odbijanje obnove postupka predstavljalo neizvršenje presude Suda od 10. srpnja 2012. (vidi stavak 32. ove odluke), Vlada je ustvrdila da je izvršenje presuda Suda u nadležnosti Odbora ministara i da stoga nije u nadležnosti Suda *ratione materiae* (osim ako se pitanje u tom pogledu ne uputi Sudu u kontekstu postupka zbog neispunjjenja obveza predviđenog člankom 46. stavcima 4. i 5. Konvencije).

37. U slučaju da Sud zaključi da je članak 6. stavak 1. Konvencije primjenjiv na ovaj predmet, Vlada je tvrdila da rješenja domaćih sudova kojima je podnositeljev zahtjev za obnovu postupka proglašen nedopuštenim nisu dovela do povrede tog članka. U tom je pogledu Vlada prvo navela primjere iz domaće sudske prakse u prilog tome da su domaći kazneni sudovi dosljedno primjenjivali Zakon o kaznenom postupku iz 2008. (vidi stavak 25. ove odluke) u predmetima sličnima predmetu podnositelja zahtjeva.

38. Vlada je nadalje ustvrdila da je u članku 502. stavku 3. tog Zakona jasno navedeno da se rok za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka na temelju presude Suda mora računati od datuma konačnosti takve presude. Ustavni je sud u svojoj prvoj odluci (vidi stavke 13. – 15. ove odluke) u predmetu podnositelja zahtjeva ukinuo rješenja kaznenih sudova i naložio im (a) da detaljnije obrazlože zašto su smatrali da je ta odredba primjenjiva i (b) da utvrde kojeg je datuma podnositelj zahtjeva obaviješten da je presuda Suda iz 2012. godine postala konačna kako bi se utvrdilo je li u predmetnim

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

okolnostima podnositelj zahtjeva imao dovoljno vremena za ispoštovati predmetni rok. Suprotno tvrdnjama podnositelja zahtjeva (vidi stavak 42. ove odluke), u svojem drugom rješenju (vidi stavak 21. ove odluke) u ovom predmetu Ustavni sud nije odstupio od svoje ranije odluke. Umjesto toga, iz tog drugog rješenja od 13. studenoga 2014. može se zaključiti da je Ustavni sud bio uvjeren razlozima koje su kazneni sudovi pružili u svojim naknadnim rješenjima od 3. travnja i 13. lipnja 2014. i da se složio s njihovim utvrđenjem u drugom krugu postupaka da je podnositelj imao dovoljno vremena za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka u zakonskom roku (vidi stavke 16. – 17., 19. i 21. ove odluke).

2. *Podnositelj zahtjeva*

39. Podnositelj zahtjeva nije se očitovao o Vladinu prigovoru u pogledu spojivosti *ratione materiae* (vidi stavke 34. – 36. ove odluke).

40. U pogledu zakonskog roka za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka, prvo je ponovio svoju tvrdnju koju je iznio pred domaćim sudovima da mjerodavna pravila domaćeg prava zahtijevaju kombiniranu primjenu Zakona o kaznenom postupku iz 1997. i 2008. godine na način koji je blaži za optuženika, pri čemu se podrazumijeva da Zakonom iz 1997. nisu bili propisani nikakvi rokovi za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka (vidi stavak 10. ove odluke).

41. Podnositelj je zatim tvrdio da, ako je bio primjenjiv zakonski rok od 30 dana propisan Zakonom o kaznenom postupku iz 2008., kako je izmijenjen Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o kaznenom postupku iz 2011. (vidi stavak 25. ove odluke), taj se rok nije trebao računati od dana kada je presuda Suda iz 2012. postala konačna, odnosno 9. listopada 2012., već od dana kada je obaviješten da je presuda postala konačna, odnosno 22. listopada 2012. (vidi stavak 5. ove odluke). Računajući predmetni rok od ranijeg datuma, domaći su ga sudovi značajno skratili, u tolikoj mjeri da ga on nije mogao ispoštovati. Konkretno, ustvrdio je sljedeće:

- da je živio u Njemačkoj gdje je pobjegao od kaznenog progona u Hrvatskoj, što je otežalo njegove kontakte s odvjetnikom jer su se jedno drugome često obraćali pisanim putem preko podnositeljeve majke kao posrednika,

- da je tek 9. studenoga 2012. njegov odvjetnik, koji nije govorio engleski, mogao pročitati presudu Suda iz 2012. jer je trebalo neko vrijeme da se prikupi novac potreban za prijevod.

42. Podnositelj zahtjeva nadalje je ustvrdio da su svojim rješenjima od 3. travnja i 13. lipnja 2014. godine (vidi stavke 17. i 19. ove odluke) kazneni sudovi zanemarili, bez obrazloženja, upute Ustavnog suda iz njegove odluke od 18. veljače 2014. (vidi stavke 13. – 15. ove odluke). Štoviše, sam je Ustavni sud u svojem kasnijem rješenju od 13. studenoga 2014. (vidi stavak 21. ove odluke) odstupio od svojeg stajališta kojeg je iznio u svojoj ranijoj odluci, a da to nije obrazložio. Prema njegovu mišljenju, takvo

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

nedosljedno odlučivanje u istome predmetu bilo je u suprotnosti s načelom pravne sigurnosti.

43. Iz tih je razloga (vidi stavke 40. – 42. ove odluke) podnositelj tvrdio da je došlo do povrede njegova prava na pristup sudu i/ili prava na obrazloženu odluku.

B. Ocjena Suda

1. Navodna povreda članka 6. stavka 1. Konvencije

44. Prilikom ispitivanja dopuštenosti podnositeljeva prigovora na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi stavak 31 ove odluke), Sud prvo mora utvrditi je li nadležan razmatrati taj prigovor a da time ne zadire u prava tužene države i Odbora ministara iz članka 46. Konvencije (vidi stavak 32 ove odluke), i ako jest, jesu li jamstva iz članka 6. Konvencije primjenjiva na predmetni postupak (vidi *Moreira Ferreira protiv Portugala (br. 2)* [VV], br. 19867/12, stavak 46., 11. srpnja 2017., i *Munteanu protiv Rumunjske* (odl.), br. 54640/13, 11. veljače 2020.).

(a) Sprječava li članak 46. Konvencije ispitivanje prigovora na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije od strane Suda

45. Mjerodavna načela u pogledu izvršenja presuda Suda i nadležnosti Suda da ispituje novo pitanje koje nije riješeno prethodnom presudom sažeta su u stavku 47. gore citiranog predmetu *Moreira Ferreira*:

„(a) Utvrđenja povreda u presudama Suda u biti su deklaratorne prirode i, prema članku 46. Konvencije, visoke ugovorne stranke preuzele su obvezu da će se podvrgnuti konačnim presudama Suda u svakom predmetu u kojem su stranke, pri čemu izvršenje nadzire Odbor ministara ...

(b) Međutim, uloga Odbora ministara u ovom području ne znači da mjere koje je tužena država primjenila kako bi ispravila povredu koju je utvrdio Sud ne mogu otvoriti novo pitanje o kojem nije odlučeno u presudi, i kao takve, predstavljati predmet novoga zahtjeva o kojem Sud može odlučivati. Drugim riječima, Sud može postupati po prigovoru da je postupak obnove/ponavljanja postupka na domaćoj razini, kao način provedbe jedne od njegovih presuda, doveo do nove povrede Konvencije ...

(c) Na toj osnovi, Sud je utvrdio da je nadležan postupati po prigovorima u brojnim naknadnim predmetima, na primjer kada domaća tijela provedu novo ispitivanje predmeta kao način provedbe jedne od presuda Suda, bilo obnovom/ponavljanjem postupka ili pokretanjem posve novog postupka ...

(d) Iz sudske prakse Suda proizlazi da utvrđivanje postojanja „novog pitanja“ u velikoj mjeri ovisi o konkretnim okolnostima određenog predmeta i da razlike između predmeta nisu uvijek jasne (...). Kada Sud razmatra relevantne nove informacije u kontekstu novog zahtjeva nema zadiranja u ovlasti Odbora ministara iz članka 46. da nadzire izvršenje presuda Suda i ocjenjuje provedbu mjera koje su donijele države na temelju tog članka. ....”

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

46. Sud je nadalje istaknuo da je u ovom kontekstu potrebno uputiti na kriterije utvrđene u sudskej praksi u pogledu članka 35. stavka 2. točke (b), prema kojima zahtjev treba proglašiti nedopuštenim ako „je u bitnome isti kao stvar koju je Sud već ispitao ... i ne sadrži relevantne nove informacije” (vidi *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) protiv Švicarske (br. 2)* [VV], br. 32772/02, stavak 63., ECHR 2009).

47. Sud stoga mora utvrditi je li prigovor podnositelja zahtjeva na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije (vidi stavak 31. ove odluke) u bitnome isti kao prigovor u odnosu na koji je Sud utvrdio povredu u svojoj presudi iz 2012. (vidi stavak 4. ove odluke) i stoga se odnosi samo na izvršenje te presude ili sadrži relevantne nove informacije koje predstavljaju novi prigovor koji potencijalno uključuje novu povredu članka 6.

48. Sud primjećuje da se ovaj prigovor podnositelja zahtjeva odnosi na rješenja kaznenih sudova kojima je njegov zahtjev za obnovu postupka na temelju presude Suda iz 2012. proglašen nedopuštenim zbog toga što nije podnesen u zakonskom roku (vidi stavke 4., 17. i 19. ove odluke). Iako se to rješenje odnosi na izvršenje presude Suda iz 2012., Sud napominje da su ta rješenja nova u odnosu na domaći postupak koji je bio predmet ispitivanja u toj presudi, te su donesena nakon tog postupka (vidi, *mutatis mutandis*, gore citirani predmet *Moreira Ferreira*, stavak 54.).

49. Podnositelj zahtjeva nije tvrdio da se navodna povreda članka 6. stavka 1. u ovom predmetu sastojala od neizvršenja presude Suda iz 2012. od strane kaznenih sudova. Umjesto toga, ustvrdio je da je do povrede kojoj prigovara došlo zbog toga što su ti sudovi relevantni zakonski rok računali na način koji je doveo do toga da njegov zahtjev bude proglašen nedopuštenim i zbog toga što Ustavni sud nije obrazložio zašto je odstupio od svoje ranije odluke u tom predmetu (vidi stavke 31. i 40. – 43. ove odluke).

50. Sud nadalje napominje da je u svojoj prethodnoj presudi u podnositeljevu predmetu utvrdio povredu članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (b) Konvencije jer podnositelju nije dano odgovarajuće vrijeme i mogućnost za pripremu svoje obrane (vidi stavak 4. ove odluke) dok se njegov prigovor na temelju članka 6. stavka 1. u ovom predmetu odnosi na pristup суду i/ili pravo na obrazloženu odluku (vidi stavke 31. i 40. – 43. ove odluke). Ta dva prigovora stoga nisu ista (vidi stavke 46. – 47. ove odluke).

51. Sud također napominje da su se rješenja kaznenih sudova kojima je zahtjev podnositelja zahtjeva za obnovu postupka proglašen nedopuštenim temeljila na (novim) razlozima koji su mogli dovesti do (nove) povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

52. A s tim u vezi Sud ponavlja da pravo na pristup суду podrazumijeva pravo na primanje odgovarajuće obavijesti o sudskej odlukama, posebno u predmetima u kojima je žalbu potrebno podnijeti u određenom roku (vidi, primjerice, *Zavodnik protiv Slovenije*, br. 53723/13, stavak 71., 21. svibnja 2015.). Sud je također smatrao da se pravila kojima se uspostavljaju rokovi ne smiju primjenjivati na način koji stranke u parnici

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

sprječava u upotrebi dostupnog pravnog sredstva (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, *Zvolský i Zvolská protiv Češke Republike*, br. 46129/99, stavak 51., ECHR 2002-IX). Stoga je, kako bi se uvjerio da pravo na pristup sudu nije bilo narušeno, Sud u brojnim predmetima ispitao je li se način izračuna predmetnog roka mogao smatrati predviđljivim za podnositelja zahtjeva (vidi, primjerice, *Osu protiv Italije*, br. 36534/97, stavak 35., 11. srpnja 2002., i *Melnyk protiv Ukrajine*, br. 23436/03, stavak 26., 28. ožujka 2006.). Sud je isto tako naglasio da članak 6. stavak 1. obvezuje sudove da dostatno obrazlože svoje odluke (vidi, među brojnim drugim izvorima prava, *Hiro Balani protiv Španjolske*, 9. prosinca 1994., stavak 27., Serija A br. 303-B), te je smatrao da situacije u kojima je isti sud donio suprotstavljene odluke u istom predmetu, bez ikakvog obrazloženja, mogu dovesti do povrede načela pravne sigurnosti svojstvenog tom članku (vidi *Vusić protiv Hrvatske*, br. 48101/07, stavci 38. – 46., 1. srpnja 2010.).

53. Stoga se ne može reći da rješenja kaznenih sudova u ovom predmetu ne mogu čak ni potencijalno predstavljati povredu članka 6. stavka 1. Konvencije, pri čemu se podrazumijeva da su na domaćoj razini očigledno postojale određene sumnje u pogledu toga koji je zakon bio primjenjiv i od kojeg se trenutka trebao računati primijenjeni rok (vidi stavak 14. ove odluke).

54. Ovaj predmet stoga treba razlikovati od onih predmeta u kojima nije bilo tvrdnji o takvoj jasnoj povredi članka 6. ili do takve povrede nije moglo doći u vezi s novim postupkom koji su podnositelji zahtjeva pokrenuli na domaćoj razini (vidi gore citirani predmet *Bochan*, stavak 37., i usporedi s predmetom *Steck-Risch i drugi protiv Lihtenštajna* (odl.), br. 29061/08, 11. svibnja 2010., i *Schelling protiv Austrije* (br. 2) (odl.), br. 46128/07, 16. rujna 2010.).

55. S obzirom na gore navedeno (vidi stavke 45. – 54. ove odluke), nema opasnosti da bi Sud, ispitivanjem jesu li rješenja kaznenih sudova bila u skladu s člankom 6. stavkom 1., mogao povrijediti prava tužene države i Odbora ministara na temelju članka 46. Konvencije (vidi stavak 44. ove odluke).

56. U tim okolnostima, pitanje jesu li rješenja kojima su kazneni sudovi podnositeljev zahtjev za obnovu postupka proglašili nedopuštenim bila u skladu s člankom 6. stavkom 1. Konvencije može se ispitati odvojeno od aspekata koji se odnose na izvršenje presude Suda donesene 2012. godine.

(b) Je li novi prigovor podnositelja zahtjeva spojiv *ratione materiae* s člankom 6. Konvencije

57. Sud smatra da u ovom predmetu ovo pitanje može ostaviti otvorenim jer, čak i ako je članak 6. stavak 1. Konvencije primjenjiv na postupak koji je podnositelj zahtjeva pokrenuo podnošenjem zahtjeva za obnovu postupka, ovaj je prigovor u svakom slučaju nedopušten iz razloga navedenih u nastavku (vidi stavke 58. – 75. ove odluke).

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

(c) Je li novi prigovor podnositelja zahtjeva očigledno neosnovan

58. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva prigovorio na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije da je došlo do povrede njegova prava na pristup sudu i/ili prava na obrazloženu odluku (vidi stavke 30 – 31 i 43 ove odluke). Praksa koju Sud smatra najrelevantnijom u podnositeljevu predmetu sažeta je u stavcima 52. i 59. ove odluke.

(i) U pogledu navodne povrede prava na pristup sudu

59. Pravila kojima se uređuju rokovi koje treba poštovati u postupku podnošenja pravnih sredstava imaju za cilj osiguranje pravilnog djelovanja pravosudnog sustava i poštovanja, posebice, načela pravne sigurnosti (vidi, primjerice, *Miragall Escolano i drugi protiv Španjolske*, br. 38366/97, stavci 33. i 36., ECHR 2000-I, i *Běleš i drugi protiv Češke Republike*, br. 47273/99, stavak 49., ECHR 2002-IX). Ono što Sud treba utvrditi u svakom predmetu jest je li način na koji su ta pravila bila primjenjena u skladu s Konvencijom.

60. U predmetu podnositelja zahtjeva domaći su sudovi računali mjerodavni zakonski rok od 30 dana za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka na temelju presude Suda od dana kada je presuda u prvom predmetu Gregačević postala konačna, odnosno od 10. listopada 2012., umjesto od 22. listopada 2012. kada je podnositelj obaviješten da je presuda postala konačna (vidi stavke 5., 17., 19., 21. i 25. ove odluke).

61. Zbog toga je zakonski rok od 30 dana u kojem je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti zahtjev za obnovu postupka na temelju presude Suda istekao 11 dana ranije. Stoga je njegov zahtjev za obnovu postupka koji je podnesen 12. studenoga 2012. proglašen nedopuštenim kao nepravodoban (vidi stavke 8., 17. i 19. ove odluke).

62. U tom pogledu Sud primjećuje da je člankom 502. stavkom 3. Zakona o kaznenom postupku iz 2008. nedvosmisleno propisano da se zahtjev za obnovu postupka na temelju presude Suda može podnijeti u roku od trideset dana od datuma konačnosti presude, a ne od datuma kada je stranka koja podnosi zahtjev za obnovu postupka bila obaviještena o konačnosti presude (vidi stavak 25. ove odluke).

63. U relevantno je vrijeme datum konačnosti presude Suda predstavljaо početni datum za izračun zakonskih rokova za podnošenje sličnih pravnih sredstva u brojnim drugim državama ugovornicama (vidi stavak 28. ove odluke).

64. Stoga se ne može reći da je propisivanje datuma konačnosti presude Suda kao početnog datuma za izračun roka iz članka 502. stavka 3. Zakona o kaznenom postupku iz 2008. samo po sebi nespojivo s Konvencijom. Ne može se tvrditi ni da je način računanja predmetnog roka u podnositeljevu predmetu bio nepredvidljiv za njega (vidi stavak 52. ove odluke).

65. Nadalje, Sud primjećuje da je od 22. listopada 2012. kada je podnositelj obaviješten o konačnosti presude Suda u njegovu predmetu (vidi

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

stavak 5 ove odluke) do 9. studenoga 2012. kada je predmetni rok istekao (vidi stavak 17. ove odluke), podnositelj zahtjeva imao osamnaest dana za pripremu i podnošenje zahtjeva za obnovu postupka.

66. Sud se stoga mora složiti s utvrđenjem domaćih sudova da je podnositelj imao dovoljno vremena ispoštovati taj rok (vidi stavak 17. ove odluke).

67. Taj zaključak dodatno potkrepljuje i činjenica da je tekst presude Suda bio dostupan podnositelju zahtjeva tri mjeseca prije konačnosti presude (vidi stavke 4. – 5. ove odluke) i da je stoga mogao iskoristiti i to razdoblje za pripremu zahtjeva za obnovu postupka.

68. S obzirom na gore navedeno, ne može se reći da je način računanja roka za podnošenje zahtjeva za obnovu postupka u njegovu predmetu spriječio podnositelja zahtjeva u upotrebi tog pravnog sredstva (vidi stavak 52. ove odluke).

(ii) U pogledu navodne povrede prava na obrazloženu odluku

69. Podnositelj je tvrdio da je Ustavni sud u svojem rješenju od 13. studenoga 2014. odstupio od svojeg stajališta iznesenog u ranijoj odluci u tom predmetu, a da to nije obrazložio (vidi stavke 13. – 15., 21. i 42. – 43. ove odluke).

70. U tom pogledu Sud prvo primjećuje da u drugom krugu postupaka pred domaćim sudovima (vidi stavke 16. – 21. ove odluke) podnositelj zahtjeva više nije ustrajao u ranijoj tvrdnji da zakonski rok od 30 dana propisan člankom 502. stavkom 3. Zakona o kaznenom postupku iz 2008. nije bio primjenjiv na njegov zahtjev za obnovu postupka (vidi stavke 10. i 12. ove odluke) već se umjesto toga usredotočio na tvrdnju da predmetni rok nije bio ispravno izračunat (vidi stavke 18. i 20. ove odluke).

71. Stoga kazneni sudovi u svojim rješenjima od 3. travnja i 13. lipnja 2014. nisu ispitali pitanje koja je verzija Zakona o kaznenom postupku bila primjenjiva na podnositeljev zahtjev za obnovu postupka (vidi stavke 17. i 19. ove odluke). Iz tog je razloga razumljivo da Ustavni sud u svojem rješenju od 13. studenoga 2014. (vidi stavak 21. ove odluke) nije sankcionirao te sudove zbog toga što nisu dostatno obrazložili to pitanje, kao što je to učinio u prvoj odluci u tom predmetu (vidi stavke 13. – 15. ove odluke).

72. U mjeri u kojoj se gore navedena tvrdnja podnositelja zahtjeva (vidi stavak 69 ove odluke) može protumačiti na način da je Ustavni sud odstupio od svojeg ranijeg stajališta u pogledu izračuna predmetnog zakonskog roka, Sud smatra kako se čini da se ta tvrdnja temelji na netočnoj prepostavci da je u svojoj ranijoj odluci taj sud smatrao da se dan kada je podnositelj zahtjeva obaviješten o presudi Suda mora uzeti kao početni datum za računanje predmetnog roka.

73. Međutim, u svojoj odluci od 18. veljače 2014. (vidi stavke 13. – 15. ove odluke) Ustavni sud nije doveo u pitanje zakonodavno rješenje kojim je

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

datum konačnosti presude Suda propisan kao početni datum za izračun predmetnog roka. Umjesto toga, samo je naložio kaznenim sudovima da utvrde kojeg je datuma podnositelj zahtjeva bio obaviješten odnosno kojeg je datuma saznao da je presuda Suda, na kojoj je temeljio svoj zahtjev, postala konačna (*ibid.*). To je učinio kako bi se utvrdilo je li u danim okolnostima podnositelj zahtjeva imao dovoljno vremena podnijeti zahtjev za obnovu postupka.

74. U drugom krugu postupaka kazneni su sudovi postupili u skladu s tom uputom i utvrdili da je podnositelj zahtjeva imao dovoljno vremena podnijeti svoj zahtjev (vidi stavke 16. – 17. i 19. ove odluke). Iz kasnijeg rješenja Ustavnog suda od 13. studenoga 2014. može se zaključiti da je taj sud prihvatio ta utvrđenja i stoga proglašio podnositeljevu ustavnu tužbu nedopuštenom (vidi stavak 21. ove odluke).

75. Stoga se ne može tvrditi da je Ustavni sud odstupio od svoje ranije odluke u tom predmetu.

(iii) Zaključak

76. Iz toga proizlazi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije kao očigledno neosnovan te se stoga mora odbaciti sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije.

2. Navodna povreda članka 13. Konvencije

77. Sud ponavlja da članak 13. zahtjeva postojanje pravnog sredstva u domaćem pravu samo kad pojedinac iznosi „dokazivu tvrdnju” da je jedno od njegovih prava ili sloboda utvrđenih Konvencijom povrijedeno (vidi, primjerice, *Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 27. travnja 1988., Serija A br. 131, str. 23., stavak 52.).

78. S tim u vezi Sud upućuje na svoja ranija utvrđenja (vidi stavke 58. – 76. ove odluke) prema kojima je prigovor podnositelja zahtjeva na temelju članka 6. stavka 1. očigledno neosnovan. Iz toga slijedi da se njegov povezani prigovor na temelju članka 13. ne može smatrati „dokazivim” u smislu članka 13. Konvencije.

79. Stoga je i on nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije kao očigledno neosnovan te se mora odbaciti sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije.

3. Navodna povreda članka 46. Konvencije

80. Sud prvo napominje da je upitno može li se smatrati da članak 46. stavak 1. podnositelju zahtjeva dodjeljuje pravo koje se može ostvariti u postupku pokrenutom podnošenjem pojedinačnog zahtjeva (vidi *Sidabras i drugih protiv Litve*, br. 50421/08 i 56213/08, stavak 103., 23. lipnja 2015., i *Ujedinjena makedonska organizacija Ilinden – PIRIN i drugi protiv Bugarske* (br. 2), br. 41561/07 i 20972/08, stavak 66., 18. listopada 2011.). Iako Sud

ODLUKA GREGAČEVIĆ protiv HRVATSKE

može ispitati jesu li mjere koje je tužena država primijenila tijekom izvršenja jedne od presuda Suda spojive s materijalnim odredbama Konvencije, dosljedno je presudivo da nije nadležan provjeravati, pozivanjem na članak 46. stavak 1., je li visoka ugovorna strana ispunila obveze koje su joj nametnute nekom od presuda Suda (vidi gore citirani predmet *Sidabras i drugi*, stavak 103., s dalnjim referencama na sudsku praksu Suda).

81. U svakom slučaju Sud, s obzirom na svoja gore navedena utvrđenja (vidi stavke 45 – 56 ove odluke), smatra da pitanja koja se mogu javiti na temelju članka 46. stavka 1. Konvencije u ovom predmetu nisu usko povezana s pitanjima kojima je podnositelj prigovorio na temelju članka 6. stavka 1. i da se ta dva prigovora stoga mogu ispitati odvojeno (usporedi, suprotno tome, gore citirani predmet *Sidabras i drugi*, stavak 105., 23. lipnja 2015., i gore citirani predmet *Ujedinjena makedonska organizacija Ilinden – PIRIN i drugi*, stavak 67.).

82. Sud, međutim, ponavlja da su prigovori koji u biti ukazuju na neizvršenje presude Suda ili neispravljanje povrede koju je Sud već utvrdio u svakom slučaju izvan nadležnosti *ratione materiae* Suda (vidi gore citirani predmet *Bochan*, stavak 35.) i da umjesto toga podliježu nadzoru nad izvršenjem presuda koji provodi Odbor ministara na temelju članka 46. Konvencije.

83. Iz toga proizlazi da je, u mjeri u kojoj podnositelj zahtjeva ima pravo pozvati se na članak 46. stavak 1. Konvencije, njegov prigovor na temelju tog članka (vidi stavak 32. ove odluke) nedopušten jer je nespojiv *ratione materiae* s odredbama Konvencije u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) i mora biti odbačen sukladno članku 35. stavku 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Sastavljen na engleskome jeziku i otpravljeno u pisnom obliku dana 28. listopada 2021.

Renata Degener
Tajnica

Péter Paczolay
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarška 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524